

Jackie van Laren

OPSTAAN

Echte liefde roest niet

ISBN 978-90-225-8113-1
ISBN 978-94-023-0923-2 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock.com en time./photocase.de
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schön-
bach Literary Agency B.V.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Get up, stand up, don't give up the fight'
Bob Marley & Peter Tosh, 1973

The page features several grey butterfly illustrations scattered around the title. There are five butterflies: one at the top left, one at the top center, one at the top right, one at the bottom left, and one at the bottom center.

Wat er vooraf ging aan dit verhaal...

Wat doe je als je werkt voor een tijdschrift, je vooral kleine, onbeduidende stukjes moet schrijven, maar opeens de kans krijgt om met een van de beroemdste rockbands ter wereld mee op tournee te gaan om een exclusief artikel over hun reünietournee te schrijven? Dan pak je die kans, toch?

Het overkomt Anne, wanneer ze een kort interview mag doen met Rory Maquary, bijnaam Roar, Oscar-genomineerd acteur, beruchte Hollywood Bad Boy en de leadzanger van diezelfde rockband. Rory's zoontje, de driejarige Rowland, heeft problemen sinds zijn ouders uit elkaar zijn, maar Anne weet hem te bereiken en te troosten als hij midden in haar vijf minuten interviewtijd met zijn vader een enorme huilbui krijgt.

Roar, die in de problemen komt als zijn kindermeisje het moeilijke jongetje niet meer aankan en op de vooravond van de geplande reünietournee plotseling haar ontslag neemt, belt Anne diezelfde avond nog op om te vragen of ze drie weken met de band mee wil reizen en op zijn zoontje wil passen, in ruil voor een exclusief artikel.

Anne zegt direct ja, hoewel ze er een stevige ruzie over krijgt met haar in- en inkeurige vriend Ian. Die vindt dat ze zich niet tussen zulk onbeschaafd volk moet begeven, maar eigenlijk neemt hij Annes ambities om zich te bewijzen in haar werk niet serieus.

Terwijl Anne worstelt met het onrustige leven op tournee, de zorg voor Rowland en het schrijven van haar artikel, moet ze Ian in eerste instantie gelijk geven. De wereld van de ruige rockers is niets voor haar, en Roar lijkt nog wel het ruigst van allemaal. Maar gaandeweg leert ze de bandleden en de crew beter kennen, komt ze erachter dat niet alles wat de roddelbladen beweren waar is, en moet ze schoorvoetend toegeven dat Roar er niet alleen maar goed uitziet op foto's maar dat hij in levenden lijve ook echt heel aantrekkelijk is. En een stuk vriendelijker en zorgzamer dan ze ooit had gedacht.

Voordat ze het weet is ze in stilte smoorverliefd op hem, en ook hij blijft niet onberoerd door die verlegen, roodharige, sproetige en vooral keurige journaliste die met de band meereist en die zo goed met zijn zoontje overweg kan.

Vlak voordat de tournee New York bereikt, van waaruit Anne weer terug zou vliegen naar Londen, waar ze met Ian samenwoont, kunnen Anne en Roar de aantrekkingskracht tussen hen niet meer bedwingen, en Anne neemt verscheurd en in de war het vliegtuig terug naar huis. Ze zal eerlijk moeten zijn en moeten kiezen tussen haar veilige, bekende maar saaie leven met Ian of de achtbaan van gevoelens en gebeurtenissen die Rory Maquary heet.

Na een paar woelige weken lukt het haar uiteindelijk om voor haar hart te kiezen en Roar, die de moed al bijna heeft opgegeven en die zich in zijn hotel in Londen verschanst heeft, nog op het nippertje te bereiken. Ze komt erachter dat het leven er heel anders uitziet dan ze had gedacht met de man van wie ze houdt aan haar zijde – en ze komt erachter dat ze niet in de wieg is gelegd voor de journalistiek, maar des te meer voor het schrijven van romans...

The page features several decorative butterfly illustrations in a light grey color. One butterfly is at the top left, another at the top center, and a third at the top right. Below the title '1 Binnenkomen', there are four more butterflies: one on the left, one in the center, and two on the right side.

Anne

1 Binnenkomen

‘Georgie, had je echt zoveel besteld?’ Anne telde nogmaals en kwam voor de tweede keer uit op achttien pakjes boter. Vandaag was de *Gry Maritha*, het bevoorradingsschip uit Penzance, aangekomen op de top van hoog water, en keurig een halfuur later was het golfkarretje dat de bestellingen van het vasteland kwam brengen verschenen voor de deur van Seaview Villa, het theeannex-eettentje dat ze in de afgelopen anderhalf jaar samen met haar vriendin Georgiana uit de grond had gestampt. Allemaal heerlijk voorspelbaar. Alleen zat er normaal gesproken niet zo ontzettend veel boter in de krat.

Het leven was overzichtelijk op St. Mary’s; het werd voornamelijk beheerst door het weer, de getijden, het bevoorradingsschip en de dagelijkse aankomst en het vertrek van de veerboot *Scillonian III*. De vaste bewoners van de Scilly-eilanden waren over het algemeen rustig, vriendelijk en ze hadden weinig last van vooroordelen. Maar hun allerbeste eigenschap was nog wel, wat Anne betrof, hun universele onwetendheid op het gebied van vrijwel alles wat met Road Rage te maken had. De ‘Rage’ was toch met gemak een van ’s werelds beroemdste rockbands, maar niemand in de hoofdstad Hugh Town leek ooit gehoord te hebben van Roar, Blade, Axe en Mad, de mannen die de band vormden die drie jaar geleden zo’n spectaculaire comeback had gemaakt. Eerst een reünietournee, vervolgens een album vol

gloednieuwe nummers – direct een geweldige hit en het beste dat ze ooit geschreven hadden, zeiden de kenners – en direct daarna nóg een wereldtournee. Alles binnen ruim een jaar tijd. De bladen en showbiz- en muzieksites hadden er vol mee gestaan.

De eilanders hadden zo mogelijk nog minder meegekregen van het tumultueuze liefdesleven van de verschillende bandleden, en dan met name dat van de leadzanger Roar. Anne was dus, dat wist ze zeker, in Hugh Town of waar dan ook op de eilanden volkomen veilig voor pijnlijke, prangende vragen, steelse blikken en gemompelde opmerkingen. En pers was er al helemaal niet, gelukkig; ze herinnerde zich nog maar al te goed hoe ze ooit stomverbaasd door de straten van Londen had gerend met een hardnekkige roedel klikkende en flitsende fotografen achter zich aan. Ze had ze toen af weten te schudden in de metro, maar ze had nog weken de bibbers gehad als ze alleen de straat op moest. En eigenlijk was ze er nooit helemaal aan gewend geraakt dat de pers in haar geïnteresseerd zou kunnen zijn. Zelfs niet als het haar werk als auteur betrof, terwijl ze ondertussen toch drie redelijk succesvolle romans op haar naam had staan. Maar hier op Scilly wist ze zeker dat ze volkomen veilig zat, onvindbaar en onbereikbaar voor alles uit het verleden waar ze liever niet aan herinnerd wilde worden.

Georgie stak haar hoofd om de hoek van de bijkeuken. ‘O ja, ik heb flink wat boter bijbesteld, want ik weet niet wat Woz allemaal nodig gaat hebben, en ik wil natuurlijk niet onprofessioneel overkomen.’

‘Georgie, we zijn onprofessioneel. We kunnen toch echt alleen maar appeltaarten in de oven zetten, broodjes smeren en omeletten bakken, en toch is het ons gelukt om Seaview Villa op gang te krijgen. We hebben niets om ons voor te schamen. Laat die Warren Dixon maar komen, met zijn grote mond.’

Woz, Woz, Woz. Georgie had het de afgelopen maand over weinig anders gehad. En ze weigerde de knappe maar enigszins onbehouden topkok uit de populaire kookshow *Supercchef* ge-

woon bij zijn volledige naam te noemen. Anne werd er zo ongeveer uiiig van; ze wilde dat Georgie die vreselijke man niet was tegengekomen op dat feestje in Londen waar ze zo nodig naartoe had gemoeten.

Anne had heel hard haar best gedaan om geruisloos onder de radar te verdwijnen toen het twee jaar geleden zo abrupt en faliekant in de soep liep tussen haar en Rory Maquary. Roar. Ja inderdaad, de zanger van Road Rage. Ze was tijdens de ondertussen roemruchte reünietournee van de band meegereisd als journalist om een exclusief artikel over de band te schrijven voor *Uncover Magazine*, waar ze op dat moment voor werkte. De reden waarom ze die klus in de schoot geworpen had gekregen was Roars zontje Rowland, toen drie jaar. Ze had Rowland min of meer per ongeluk ontmoet, tijdens een kort *press junket*-interview met Roar voor de film waar hij toen juist de hoofdrol in gespeeld had. De kleine man was erg verdrietig, ze had hem getroost, en zonder aanwijsbare reden was hij meteen zo dol op haar geweest dat zijn vader, die zich aan het begin van de tournee met een acuut oppasprobleem geconfronteerd zag, tot Annes verrassing met het voorstel voor het exclusieve artikel aan kwam zetten. Op voorwaarde dat ze daarbij een oogje op Rowland wilde houden totdat de tour New York bereikte, want daar stond een echt kindermeisje klaar om de boel over te nemen.

Ze had ja gezegd en vervolgens drie uiterst vervreemdende weken meegemaakt. Ze had alle bandleden goed leren kennen – ze bleken allemaal heel anders dan ze had gedacht – en ze was met hart en ziel gevallen voor Rory Maquary. En hij voor haar, of althans, dat had ze op dat moment gedacht. Het had haar haar toenmalige partner gekost, iets waar ze nog steeds niet erg rouwig om was, maar de relatie tussen haar en Rory die volgde, had ook geen stand gehouden. En daar was ze wél rouwig om. Sterker nog, na twee jaar was ze nog steeds af en toe totaal verbijsterd door het idee dat het over was tussen haar en Rory. Ze had het niet zien aankomen; ze was ontzettend gelukkig geweest. Ze waren

van plan om, na de tweede wereldtournee, een huis in of vlak bij Londen te gaan zoeken, ergens in de buurt van een goede lagere school voor Rowland. Ze had gedacht dat ze Row, van wie ze hield alsof het haar eigen vlees en bloed was, op zou zien groeien en dat ze oud zou worden met Rory. Ze had niets liever gewild.

Voor eeuwig.

Nou, mooi niet dus.

Nu wilde ze al twee jaar niets liever dan het jaar met Rory vergeten, al het gevoel dat hij in haar wakker had gemaakt de kop in drukken, knakken, uitrukken met wortel en tak.

Helemaal verbreken kon ze de band niet, want ze had nog steeds een paar keer per week skype-contact met Rowland. Van Row hield ze nog altijd, en ze miste hem vreselijk, maar ze had hem laten beloven dat hij, als hij al een idee had waar ze was, daar nooit iets over tegen zijn vader zou zeggen. Misschien later, als alles echt gezakt was, als het allemaal niet meer zo'n pijn deed, kon hij een keertje bij haar komen logeren, maar voor nu wilde ze vooral verdwijnen, een nieuw iemand worden. Daarom had ze 'Anne' afgezworen, de naam die ze als jong meisje op het internaat had aangenomen om naadloos op te kunnen gaan in de groep van *upperclass* meisjes om haar heen. Ze stelde zich nu overal voor met haar echte naam: Angharad. Op Scilly keek niemand ervan op.

Ze had haar haar laten groeien – het hing intussen in dikke donkerrode kurkentrekkers tot op haar middel – en ze droeg graag wijde zigeunerrokken omdat die zo heerlijk om haar blote benen zwierven. Ze had een versleten strohoed voor zonnige dagen en een zelfgebreid wollen vest met houtje-touwtjeknoppen voor koudere dagen. Ze voelde zich bohemien, vrij en helemaal op haar plaats in Hugh Town. Ze was van plan nooit meer weg te gaan.

Zolang ze maar onzichtbaar kon blijven.

En die ellendige Superchef Warren Dixon (hij had op televisie steevast staan koken in een Superman-shirt) zou er nu voor

kunnen zorgen dat daar allemaal verandering in kwam. Als hij een enorme toestroom aan mensen naar Seaview Villa zou lokken, dan zou Anne nooit meer rustig zitten.

‘God, Anne, hij had hier al lang moeten zijn,’ verzuchtte Georgie.

‘O, noem me nou toch geen Anne meer, je weet dat ik dat niet meer wil, en hij zal heus wel komen, hoor. Ik ga bijna denken dat je een oogje op hem hebt, zo erg als je met hem bezig bent. Zal je zien dat hij in het echt verschrikkelijk tegenvalt.’

‘Je vergeet dat ik hem al eerder van dichtbij heb mogen bewonderen, Ang-ha-rad,’ zei Georgie; ze vond dat hele gedoe om die naam maar mal, hoewel ze het ergens ook wel weer begreep. ‘Hij valt zeker niet tegen. Ik zou hem eerder een lust voor het oog noemen, en waarschijnlijk voor andere lichaamsdelen ook. Ik ben er gewoon ook wel weer een keer aan toe, godbetert; Frederick was nu ook weer niet de grootste casanova ooit.’

‘We hebben het tot nu toe ook wel getroffen met de mannen, hè,’ verzuchtte Anne. ‘Jij met Frederick, ik eerst met Ian. Ik heb na Ian mijn wilde avontuur met een artistiek figuur al achter de kiezen, nu jij nog. En dan ga ik er daarna wel een boek over schrijven. Dan verdienen we er misschien nog iets aan, tenminste.’

Georgie grinnikte. ‘Perfect. O, over boeken gesproken, vanmorgen terwijl je naar de haven was gelopen om vis te halen bij Tom, toen belde je uitgever. Hij wilde weten hoe lang het nog duurt voordat je iets gaat inleveren.’

‘Ach nee hè? Wat heb je gezegd? Toch niet dat ik muurvast zit?’

‘Ik niet, ik heb gezwogen als het graf. Of nee, eigenlijk heb ik zitten kletsen als een kip zonder kop, maar over heel andere dingen dan je boek, gewoon om die man een beetje aan de praat te houden. Hij heeft een enorm fijne telefoonstem; ziet hij er net zo uit als hoe hij klinkt?’

‘Absoluut niet. Hij is achter in de vijftig en een verstokte dandy. Hij kan zo in een Austin Powers-film, hij heeft altijd zo’n choker

met paisleymotief om zijn nek. En hij zegt “weet je wel”, en “mie-ters”, en dan denkt hij dat hij lekker hip uit de hoek komt.’

Georgie schoot in de lach. ‘Wat ben je toch beeldend; het is maar goed dat je bent gaan schrijven. Dat is tenminste nog iets goeds dat is voortgekomen uit je tijd met Hem-wiens-naam-we-niet-noemen.’

‘O, hou toch op,’ zei Anne gekweld, hoewel ze eigenlijk ook wel een beetje moest lachen. ‘En zo’n schrijver ben ik nou ook weer niet, als ik geen volgend boek uit mijn pen gewurmd krijg. Maar goed, je hebt gelijk dat het wel erg lang duurt voordat die “Woz” van jou zich meldt; zo groot is het hier niet. Moeten we een zoek-actie op touw zetten? En waarom is hij eigenlijk niet gewoon met de veerboot gekomen; dat vrachtschip is toch veel minder com-fortabel?’

‘Geen idee,’ zei Georgie, en op dat moment klingelde de bel die aan de voordeur hing en schalde er een vrolijke stem door het op dat moment verder lege restaurantje.

‘Hé, Sjors? Schat, ben ik op de goeie plek? Hallo?’

Georgie gaf Anne een veelbetekenende blik en snelde toen door de keuken op de stem af. Anne volgde, iets langzamer, om te zien wat voor man haar rust kwam verstoren.

Warren Dixon zag er in het echt beter uit dan op televisie. Hij was nét iets te dik (op zich een goed teken bij een kok) en had blond flophaar dat volhardend in zijn hemelsblauwe ogen hing. Gelukkig had hij een paar armen waar een bouwvakker jaloers op zou zijn, en een set kleerkastbrede schouders. Dat hij een klein zwembandje had viel eigenlijk behoorlijk in het niet bij al dat vertoon van mannelijkheid, en hij had ook een diepe stem die aangenaam trilde in je binnenste, vooral als hij lachte. Die stem kon overigens ook heel goed onaangename vibraties teweegbren-gen als hij uit zijn slof schoot; zijn kookshow had voor een groot deel het succes te danken aan zijn niet-aflatende explosiegevaar in de keuken. Het was waarschijnlijk een soort culinair ramp-

toerisme dat mensen aan het beeldscherm gekluisterd hield: wie zou er nu weer met de pollepel in de hand tot op het bot afgebrand worden?

Gelukkig stond Woz nu juist vrolijk te lachen om wat Georgie hem vertelde en werd er niemand afgebrand. Hij had live een nog erger Londens accent dan op de televisie; je kon er zo een heg mee snoeien. Vroeger had Anne een vreselijke hekel gehad aan mensen die het niet voor elkaar kregen om een beetje behoorlijk met hun taal om te gaan, maar na een jaar in het gezelschap van Hij-wiens-naam etc. was ze daar min of meer van afgestapt.

Hij-wiens-naam had op zijn geheel eigen wijze heerlijk geklonken – ze had wel hele dagen onafgebroken naar hem kunnen luisteren – terwijl hij toch met gemak de slechtste zinsbouw en meest abominabele uitspraak van het Engelsprekende deel van de wereldbevolking tentoonspreidde. En daarbovenop vloekte hij ook nog eens als een bootwerker. Toch had ze vaak ook heel erg om hem kunnen lachen. Ze hadden sowieso veel gelachen samen, en zo ontzettend gevreeën, ze kon er nog van blozen als ze eraan terugdacht. Dat deed ze maar niet al te vaak, want meestal begon ze na een tijdje denken hartstochtelijk te snikken, en ze vond van zichzelf dat ze nu, twee jaar later, wel eens uitgesnikt moest zijn.

Het eerste halfjaar nadat ze bij hem was weggegaan, was ze ontroostbaar geweest, en ze was kilo's afgevallen. Ze had net weer contact met Georgie toen het fout ging met Hij-wiens-naam: Georgie zat midden in een hoogst onaangename flitsscheiding van haar man Frederick, de Britse consul in India. Frederick had nogal een probleem gehad met het binnenboord houden van zijn herengereedschap: hij was van de ene affaire in de andere gedoken. Totdat Georgie er eindelijk genoeg van kreeg. Ze had hem eens flink de waarheid gezegd, had de vaste advocaat van haar rijke en deftige familie in de arm genomen, haar koffers gepakt en was zonder nog naar argumenten te luisteren teruggevlogen naar Londen, naar een reusachtig en op dat moment handig

leegstaand appartement dat al zeker sinds koningin Victoria in het bezit van de familie was.

Toen Anne snikkend aan de lijn hing had Georgie meteen gezegd: ‘Je komt bij mij. Ik spook maar in de rondte in al die kamers hier, helemaal in mijn eentje, en ik kan wel wat gezelschap gebruiken, al jank je de hele boel bij elkaar. Ik weet precies hoe het voelt, ik jank wel met je mee.’

Zonder Georgie was ze er misschien wel aan onderdoor gegaan. Het verdriet, de teleurstelling, het verraad; het feit dat ze het zo, zo ontzétend mis had kunnen hebben. De bijna ondraaglijke pijn in haar hart, dat een geheel eigen leven leek te leiden en zich niets aantrok van de strenge toespraken van haar verstand. Ze had niet geweten dat een mens zich zo verscheurd kon voelen.

En net toen het zo ongeveer onhoudbaar was geworden voor Anne, toen kneep Georgies oudtante Eugénie er onverwachts tussenuit.

Nu had Eugénie de zeer respectabele leeftijd van vierennegentig jaar bereikt, dus op zich lag haar overlijden meer in de lijn der verwachtingen dan dat ze de New York Marathon zou uitlopen, maar tot dan toe was ze extreem gezond en kranig geweest en leek ze nog weinig zin te hebben de pijp aan Maarten te geven. Een béétje onverwachts was het dus wel. In haar slaap was ze gegaan, zonder verdere poespas.

Georgie erfde wat geld – niet dat ze het nodig had – en het door haar oudtante zo geliefde vakantiehuis op St. Mary’s. Ze had Anne, die op dat moment meer op een met reguliere intervallen zilte tranen sproeiend waterorgel leek dan op een jonge vrouw, meegenomen om het vakantiehuis te gaan bekijken, en eigenlijk waren ze niet meer weggegaan. Ja, ze waren nog een paar keer op en neer geflitst naar Londen om kleding en beddengoed op te halen, en de loeidure potten en pannen uit een of andere designfoodwinkels waar Georgie zo gek op was, maar dat was het.

‘Hier kan ik wel schrijven,’ had Anne snuffend besloten tussen twee waterorgelsessies in, en Georgie had bedacht dat het